

Lajčák v New Yorku: Rozhodli sme sa zriecť časti našej suverenity. Ale kto, kedy, kde sa tak rozhodol, pán Lajčák?

- CZ24 News | 24. září 2019

Na konferencii Globsec v New Yorku vystúpil minister Lajčák. Vo svojej reči uviedol, že Slovensko sa rozhodlo zriecť časti svojej suverenity výmenou za našu ochranu, prosperitu a zvyšujúcu sa životnú úroveň. Naozaj, pán Lajčák? Kedy sa občania Slovenska rozhodli zriecť svojej suverenity v prospech cudzincov?

Na snímke zľava minister zahraničných vecí SR Miroslav Lajčák a prezidentka SR Zuzana Čaputová počas stretnutia na slávnostnom večierku inštitútu Globsec v New Yorku pri príležitosti jej návštevy v Spojených štátoch amerických (USA)

Že bratislavský inštitút pre bezpečnostnú politiku Globsec nie je slovenská, ale medzinárodná, nadnárodná organizácia, o tom svedčí aj fakt, že za peniaze daňových poplatníkov, najmä tých, ktoré jej štedrou mierou každoročne dáva na jej činnosť ministerstvo zahraničných vecí Miroslava Lajčáka, táto zorganizovala v centre New Yorku zasadnutie Medzinárodného poradného výboru Globsec a aj konferenciu s názvom „Tridsať rokov demokratickej transformácie v strednej a východnej Európe: nedokončená záležitosť?“.

Súčasťou Globsecu bol aj galavečer, na ktorom bola hlavným hosťom prezidentka Slovenskej republiky Zuzana Čaputová, ktorá tam vystúpila s prejavom. Vyslovila názor, že „národná hrdosť a patriotizmus sa budujú na nenávisti, izolácii a homofóbii“ a kritizovala polarizáciu spoločnosti. (Myslela to tak, že demokratická spoločnosť by nemala byť polarizovaná a v definitívnej fáze demokratizácie by mali mať všetci jednotný, ten správny názor?)

Samozrejme, vystúpenie mal aj minister zahraničných vecí Miroslav Lajčák. Vo svojom príhovore konštatoval, že význam európskych krajín upadá: „Niektoré prognózy hovoria, že do roku 2050 nebude žiadna z krajín Európskej únie patriť medzi sedem priemyselne najvyspelejších štátov sveta a jej podiel na svetovej populácii bude čoraz zanedbateľnejší.“

Kritizoval EÚ za to, že v súčasnosti od kandidátskych krajín požaduje prijatie európskych štandardov bez toho, aby im ponúkla jasnú perspektívu členstva. „Postsovietske a balkánske krajiny nesmú byť ponechané v neistote,“ zdôraznil. Zdá sa, že mu naozaj záleží na tom, aby sa EÚ rozšírila smerom na východ. Má to logiku, pretože EÚ spolu s postsovietskymi krajinami ako Ukrajina, Rusko, Bielorusko a ďalšími by sa definitívne stala najväčšou svetovou mocnosťou. Napokon, nie je to nič nové, podobné plány mali v minulosti mnohí, od Napoleóna až po Chruščova, len centrálu si predstavovali na rôznych miestach. Je však otázkou, či to pán Lajčák myslel práve takto.

Lajčák ďalej uviedol, že ani tridsať rokov po skončení totality v strednej Európe nie je dôvod na sebauspokojenie napriek tomu, že krajiny z tejto oblasti dosiahli to, na čom sa zhodla väčšina ich občanov – členstvo v EÚ a NATO. Treba však povedať, že prinajmenšom pokiaľ ide o Slovensko, nie je to pravda. Nikdy sa nezhodla väčšina občanov na členstve v EÚ a NATO. Jediný raz sa občania mohli vyjadriť k členstvu v EÚ, bolo to v referende v roku 2003, a vtedy z 52,15 percent oprávnených voličov, ktorí sa zúčastnili referenda, sa 92,46 percent vyjadrilo za vstup, čo predstavuje 48,22 percent oprávnených voličov – čo nie je väčšina.

A pokiaľ ide o NATO, referendum z roku 1997 bolo neplatné, lebo sa ho zúčastnilo len 9,5 percenta voličov namiesto potrebných 50 percent, čo však samo osebe hovorí o postoji obyvateľstva k najagresívnejšej militaristickej organizácii v známom vesmíre.

Lajčák tiež povedal: „Rozhodli sme sa zriecť časti našej suverenity výmenou za našu ochranu, prosperitu a zvyšujúcu sa životnú úroveň.“ Ale kto, kedy a kde sa rozhodol v mene občanov Slovenska zriecť časti suverenity? Keď sme vstupovali do EÚ, na základe zmluvy sme jej prepožičali výkon časti kompetencií. To je trochu niečo iné, než povedať, že sme sa rozhodli zriecť sa časti suverenity.

Európska únia v tom čase bola zväzkom suverénnych, zvrchovaných štátov. Medzitým bola prijatá Lisabonská zmluva a ďalšie dokumenty, ktoré menia právomoci Únie vo vzťahu k členským krajinám, ale k tým sa občania Slovenska nikdy nevyjadrovali. Teda občania Slovenska sa nikdy nerozhodli pre užšiu, centralizovanejšiu formu Únie, ako ju definuje Lisabonská zmluva, a už vôbec nie pre ďalšie, ešte podstatne tuhšie podriadenie sa centrále, na ktorom sa v tichosti, ale intenzívne pracuje, a ktoré je vlhkým snom každého eurobyrokrata.

Európska únia je dobrá vec, praktická a potrebná: ako koordinačný orgán zvrchovaných národných

štátov zabezpečujúci ich spoluprácu, harmonizáciu technických a praktických vecí pre lepší život, komunikáciu, spoluprácu. Nič viac. Každý, kto by chcel mať z EÚ niečo viac, sa pokúša o likvidáciu demokratických princípov, vrátane princípu subsidiarity, ku ktorému sa základné dokumenty EÚ hlásia ako ku svojmu fundamentu, a ktorý hovorí, že žiadnemu riadiacemu centru sa nemá dávať viac právomocí, než sú tie, ktoré nevedia nižšie riadiace stupne zabezpečiť samotné.

Ak to aj niekto, vrátane mocenských centrál Západu vníma tak, že sme im na základe nejakých veľmi pokrútených paragrafov časť suverenity definitívne a nevratne odovzdali a ďalšie ešte musíme odovzdať, to ešte neznamená, že to tak je, a že to musíme akceptovať. Vždy platí a bude platiť, že silnejšie než akákoľvek zmluva uzatvorená vlastizradcami je právo na sebaurčenie národa a právo národa na vlastný, suverénny národný štát. A práve tak platí, že koža na zadku tých, ktorí sa pokúsia predať slobodu vlastnej krajiny za judášske groše, nie je taká hrubá, aby nemohla pocítiť vidly v rukách spravodlivo našťvaných občanov.

Ivan Lehotský

HSP